

РЕШЕНИЕ

№ 624

гр. Варна, 09.05.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – ВАРНА, 1 СЪСТАВ, в публично заседание на седми април през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Ивелина Д.

при участието на секретаря Петя В. Георгиева
като разгледа докладваното от Ивелина Д. Административно наказателно дело № 20223110200702 по описа за 2022 година

за да се произнесе, взе предвид следното:

Настоящото производство е образувано на основание чл.59 и сл. от ЗАНН.

Подадена е жалба от „Тийм пауър Европа“ ЕООД срещу Наказателно постановление № 03-013035/08.07.2020г. на директора на Дирекция „Инспекция по труда“-Варна, с което на дружеството било наложено административно наказание “имуществена санкция” в размер на 2000 лева, на основание чл.416, ал.5, вр. с чл.414, ал.1 от КТ.

Санкционираното лице счита наказателното постановление за незаконосъобразно и неправилно, поради допуснати съществени нарушения на материалния закон, процесуалните правила и несъответствие с целта на закона. Счита, че наказателното постановление страда от следните пороци: не е издадено от компетентен наказващ орган; не е мотивирано и не са обсъдени направените възражения; не съдържа всички изискуеми реквизити; датата на извършване на нарушението е определена неправилно; не е съобразена разпоредбата на чл.4, ал.1, т.1 от Закона за мерките и действията по време на извънредното положение, обявено с решение на Народното събрание от 20.03.2020г. и за преодоляване на последиците; наказателното постановление е издадено преди изтичане на даден със задължително предписание срок за изпълнение на процесното задължение. Изтъква още, че дружеството и работникът са се договорили обезщетението да се изплати в срок до 31.12.2020г. Счита, че наказателното постановление е издадено в противоречие с принципа на презумпцията за невиновност, визирана в чл.6,

ал.2 от ЕКПЧ, както и че не е установено виновно поведение от страна на дадено длъжностно лице. Моли съда да отмени обжалваното наказателно постановление. В условията на евентуалност привежда доводи за приложимост на разпоредбата на чл.415в, ал.1 от КТ, с оглед епидемичната обстановка и моли НП да бъде изменено, като бъде определена визираната в посочената норма санкция в минималния допустим размер. Претендира присъждане на разноски за адвокатско възнаграждение по реда на чл. 38, ал. 1, т. 2 от ЗА, с оглед представен договор за правна защита и съдействие, с отразено уговорено адвокатско възнаграждение в размер на 400 лв.

В съдебно заседание дружеството-жалбоподател, редовно призовано, се представлява от адв.М.Т. от АК-Варна, която поддържа жалбата по изложените в нея съображения. Допълнително изразява становище за неприложимост на българското осигурително законодателство в разглеждания случай.

Представител на въззиваемата страна изразява становище за неоснователност на жалбата. Счита наказателното постановление за правилно и законосъобразно. Мотивира приложимостта на българската нормативна уредба по отношение процесното трудово правоотношение. Моли жалбата да бъде оставена без уважение, като претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение.

Жалбата е подадена от надлежна страна – наказаното юридическо лице, в преклузивния 7-дневен срок по чл. 59, ал. 2 от ЗАНН (в действалата в този момент редакция), срещу акт, подлежащ на съдебен контрол и пред надлежния съд – по местоизвършване на претендираното нарушение, поради което **е процесуално допустима**. Разгледана по същество, същата е **основателна**, по следните съображения:

Въз основа всички събрани по делото доказателства, съдът установи **от фактическа страна** следното: Въззивното дружество било с основна дейност „Предоставяне на работна сила за временна заетост“ и притежавало Удостоверение за регистрация №207/29.06.2017г. за извършване на дейност по осигуряване на временна работа.

На 03.01.2019г. между лицето Р. В. Р., наричан служител и въззивното дружество, наричано работодател, бил сключен Трудов договор №041, по силата на който Р. приел да изпълнява в предприятие ползвател, на територията на Федерална република Германия, длъжността „монтажник на врати и прозорци“. Било предвидено право на служителя на платен годишен отпуск от двадесет работни дни. Трудовото правоотношение било прекратено с Акт за прекратяване №74, считано от 23.03.2020г. Към този момент служителят не бил използвал съответния платен годишен отпуск, поради което във ведомостта за заплати за м.април било начислено обезщетение по

чл.224 от КТ. Обезщетението обаче не било изплатено своевременно.

На 01.06.2020г. от свидетелите Н. Й. З. и М. К. Д.-инспектори в Дирекция „Инспекция по труда“-Варна била извършена проверка за спазване на трудовото законодателство от страна на дружеството, в хода на която било установено, че начисленото при прекратяването на трудовото правоотношение с Р. обезщетение все още не му е изплатено. Във връзка с тези констатации на 20.06.2020г. бил съставен акт за установяване на административно нарушение на санкционираното лице за това, че като работодател, на 04.05.2020г., не е изплатило в законоустановения срок в дължимия размер парично обезщетение за неизползван платен годишен отпуск при прекратяване на трудовото правоотношение, пропорционално на времето, което се признава за трудов стаж на лицето Р. В. Р.. Актът бил съставен в присъствието на управителя на дружеството, бил предявен, но той отказал да го подпише, което обстоятелство било удостоверено с подписа на свидетел. Писмени възражения били депозираны в срока по чл.44 ал.1 от ЗАНН (в действащата в този момент редакция), но били счетени за неоснователни от наказващия орган.

Въз основа на съставения акт на 08.07.2020г. било издадено и атакуваното наказателно постановление, с което на въззивното дружество било наложено административно наказание имуществена санкция в размер на 2000,00 лева за извършено нарушение на чл.224, ал.1, вр. чл.128, т.2 и чл.228, ал.3, чл.107х, ал.1, т.12 и чл.107ч от КТ.

Впоследствие, с платежни нареждания от 21.12.2020г., 23.02.2021г. и 10.06.2021г. дължимите на служителя суми били изплатени от дружеството.

Изложената фактическа обстановка, която по начало не се оспорва с жалбата, съдът прие за установена въз основа на събраните по делото доказателства- от разпита на свидетелката Н. Й. З., както и приобщените по реда на чл.283 от НПК писмени доказателства. Показанията на проверяващата следва да бъдат кредитирани като последователни, безпротиворечиви и логични, като липсват основания за съмнение в тяхната достоверност. По делото не е установено наличието на данни за предубеденост или заинтересованост на свидетелката, поради което твърденията ѝ следва да бъдат приети за обективни и правдиви.

Показанията на св.З. се подкрепят и от приложените писмени доказателства и конкретно- от приложените по АНП копия от трудов договор, акт за прекратяване на трудово правоотношение, платежна ведомост за м.април 2020г., платежни нареждания и др., които позволяват изясняването на

фактическата обстановка по несъмнен начин.

При така установената фактическа обстановка съдът приема от **правна страна** следното: В настоящото производство съдът следва да извърши проверка на законността на оспореното пред него наказателно постановление, като следва да прецени правилно ли са приложени процесуалният и материалният закон, с оглед описаните в НП факти и обстоятелства, както и съответстват ли те на приложената от административнонаказващия орган санкционна норма.

Според разпоредбата на чл.224, ал.1 от КТ при прекратяване на трудовото правоотношение работникът или служителът има право на парично обезщетение за неизползвания платен годишен отпуск. Срокът за изпълнение на задължението на работодателя по чл.224, ал.1 от КТ е предвиден в чл.228, ал.3 от КТ, според който обезщетенията по този раздел, дължими при прекратяване на трудовото правоотношение, се **изплащат не по-късно от последния ден на месеца, следващ месеца, през който правоотношението е прекратено**, освен ако в колективния трудов договор е договорен друг срок. Същевременно по силата на чл. 107х, ал. 1, т. 12 от КТ работникът или служителът, изпратен за изпълнение на работа в предприятие ползвател, през времето, докато работи при него, има право на: други права, непосредствено свързани с изпълнението на възложената работа. От своя страна нормата на чл. 107ч от КТ предвижда, че за неуредените в този раздел /Раздел VIIIв „Допълнителни условия за извършване на работа чрез предприятие, което осигурява временна работа“/ въпроси се прилагат общите разпоредби на този кодекс.

Понятието „работодател“ е дефинирано в § 1, т. 1 от КТ, според който това качество притежава всяко физическо лице, юридическо лице или негово поделение, което самостоятелно наема работници или служители по трудово правоотношение. От приложените копия на трудов договор и акт за прекратяване е видно, че до 23.03.2020г. Р. е бил ангажиран по трудово правоотношение от санкционираното дружество за изпълнение на определени трудови функции. При това положение правилно е счтено, че „Тийм пауър Европа“ ЕООД има качеството работодател по отношение лицето Р. Р.. Аналогичен извод е формиран в Решение № 1601 от 30.07.2019 г. на АдмС - Варна по адм. д. № 1733/2019 г., в което се приема изрично, че „Тийм пауър

Европа“ ЕООД се явява работодател по смисъла на § 1, т. 1 от ДР на КТ, в което качество дружеството се е задължило да спазва задълженията по чл. 107с, ал. 5 от КТ, в т. ч. да начислява и изплаща трудово възнаграждение на командированите работници. ВАдмС се позовава на Решение на СЕО от 17 декември 1970, Manpower, C-35/70, ЕУ: С: 1970: 120, т. 5, според което самият факт, че работодателят има качеството на предприятие, осигуряващо временна заетост и командирования работник е на фактическо подчинение в предприятието ползвател, не засяга поддържането на отношенията и подчинението на работника, на предприятието, което го е наело. Изложеното становище се споделя изцяло от настоящия състав. Санкционираното дружество има качеството работодател по отношение служителя Р. и е натоварено не само с визираните в посоченото решение задължения по чл. 107с, ал. 5 от КТ, но и със задължението да спазва всички други права на служителите, с оглед нормата на чл. 107х, ал. 1, т. 12 от КТ.

В това си качество дружеството е било задължено при прекратяване на трудовото правоотношение с лицето да му изплати дължимото обезщетение за неизползван платен годишен отпуск, в срок до 30.04.2020г. Доколкото към този момент безспорно не е било изплатено съответното обезщетение, съдът намира, че правилно е констатирано наличието на процесното изпълнение на административно задължение. В практиката си Административен съд-Варна приема, че относно благоприятните юридически факти за санкционираното лице, доказателствената тежест е възложена на последното. След като жалбоподателят нито е твърдял, нито е доказвал, че служителят е използвал полагащият му се годишен отпуск, фактическите твърдения на наказващия орган в тази насока следва да се сметат за доказани.

Не обуславя отпадане на административнонаказателната отговорност на жалбоподателя твърдението в жалбата, че е била постигната договореност с работника за по-късно изплащане на дължимото обезщетение. Нормата, определяща срока за изплащане на обезщетението, е императивна и не може да бъде дерогирана по волята на страните.

Неоснователни са възраженията на процесуалния представител на дружеството за неприложимост на българското законодателство по отношение изплащането на обезщетенията за неизползван отпуск, основани на решението по Дело С-784/2019г. на СЕС. Цитираното решение е с предмет

преюдициално запитване, отправено на основание член 267 ДФЕС от Административен съд - Варна, във връзка с производство, свързано с искане за издаване на удостоверение А1 за приложимо **осигурително законодателство** спрямо конкретни работници. В разглеждания случай обаче се касае за нарушение на трудовото законодателство, поради което и тълкуванията, дадени с решението не могат да бъдат механично пренесени и по отношение настоящия спор. Следователно посоченото решение е ирелевантно за случая и не обвързва съда с извод за приложимост на германското трудово законодателство. Приложима в случая е българската нормативна уредба и конкретно-Кодексът на труда, което обуславя не само наличието на процесното задължение за изплащане на обезщетение по чл.224 от КТ, но и компетентността на органите на Д „ИТ“-Варна да наложат съответни санкции в случай на неизпълнение.

Независимо от изложеното, при извършената цялостна служебна проверка с оглед задължението си по чл.314, ал.1 НПК, съдът установи, че при провеждането на административнонаказателното производство са допуснати съществени нарушения на процесуалните правила, обуславящи отмяната на атакуваното наказателно постановление. Действително, съставеният АУАН и издаденото въз основа на него НП са издадени в предвидените за това срокове, като при връчването им не са допуснати съществени нарушения на процесуалните правила. Наказателното постановление е издадено от компетентен орган, видно от приложеното копие на Заповед № 3-0157/16.02.2022г. на изпълнителния директор на Изпълнителна агенция „Главна инспекция по труда“ и служебно известната на съда Заповед № 0280/03.08.2010г. на изпълнителния директор на Изпълнителна агенция „Главна инспекция по труда“.

В обстоятелствената част на наказателното постановление обаче липсва пълно и ясно описание на обстоятелствата около извършеното нарушение, изисквано от чл.57, ал.1, т.5 от ЗАНН (в действалата в този момент редакция). Посочено е в НП, че работодателят не е изплатил на Р. Р. в дължимия размер обезщетение за неизползван платен годишен отпуск, пропорционално на времето, което се признава за трудов стаж при прекратяване на трудовото правоотношение, както и че обезщетението е начислено във ведомостта за заплати за м.април 2020г. в размер на 1888,35 лева. По никакъв начин обаче не е конкретизирано за коя година какъв е бил

размерът на платения годишен отпуск на лицето, каква част от него е ползвана и в какъв размер е било обезщетението за съответната година. Този пропуск е особено съществен, тъй като пречатства възможността на санкционираното лице да обори твърденията на наказващия орган относно броя дни неползван отпуск или относно размера на обезщетението, дължимо за съответната година.

На следващо място, посочено е, че се дължи обезщетение пропорционално на времето, което се признава за трудов стаж. Липсват данни обаче какъв е бил трудовия стаж на лицето и по какъв начин продължителността му е рефлектирала върху дължимото обезщетение за неползван отпуск. Неясно остава дали изобщо не е изплатено обезщетение за неизползвания ГПО, или изплатеното не е пропорционално на трудовия стаж. В тази връзка е допуснато и нарушение на изискванията, установени с чл.57, ал.1, т.6 от ЗАНН, изискващ точно посочване на законовите норми, които са били нарушени виновно, тъй като нормата на чл.224, ал.1 от КТ в тази й част е обявена за противоконституционна.

Както в АУАН, така и в издаденото въз основа него НП не са посочени законоустановеният срок, в който е следвало да бъде изплатено обезщетението, а също и датата на прекратяване на трудовия договор, от който е започнал да тече този срок.

Непосочването на всички относими към съставомерността на деянието факти и на обстоятелствата, при които нарушението е извършено, трайно се третира от съдилищата като съществено процесуално нарушение, тъй като безспорно накърнява процесуалните права на санкционираното лице и най-вече-правото му да разбере извършването на какво нарушение му е вменено. Изложеното становище се споделя и в практиката на ВАдмС по аналогични случаи, като в такъв смисъл са Решение № 602 от 10.05.2021 г. на АдмС - Варна по к. а. н. д. № 608/2021 г., Решение № 861 от 25.04.2019 г. на АдмС - Варна по к. а. н. д. № 68/2019 г. и др.

Отделно от изложеното, съдът констатира и че датата на извършване на нарушението е определена неправилно. В НП е посочено, че нарушението е извършено на 04.05.2020г. Както беше посочено по-горе обаче, по силата на чл.228, ал.3 от КТ обезщетенията по този раздел, дължими при прекратяване на трудовото правоотношение, се изплащат не по-късно от последния ден на месеца, следващ месеца, през който правоотношението е прекратено. В случая последният ден на този месец е 30.04.2020г., който е присъствен ден и се явява последната дата, на която работодателят е можел правомерно да изпълни задължението си. Нарушенията, изразяващи се в бездействие, се считат извършени на деня, следващ този, в който дължимите действия е

можело да бъдат законосъобразно извършени, т.е.-с изтичането на установения за извършването им срок. На следващата дата-в случая 01.05.2020 г., вече е налице нарушение, независимо дали е присъствен или неприсъствен ден, дори и в този ден задължението да бъде изпълнено. Следователно нарушението е било извършено на 01.05.2020г., а не на 04.05.2020 г. както е посочено в НП. Датата на извършване на нарушението е един от съществениите обективни признаци за индивидуализацията му и е от решаващо значение за съставомерността му, както и за надлежното и в пълен обем упражняване правото на защита на наказаното лице. (В този смисъл е Решение № 1015 от 22.07.2020 г. на АдмС - Варна по к. а. н. д. № 983/2020 г.). Правилното посочване на датата на извършване на нарушението е от особено съществено значение не само с оглед необходимостта санкционираното лице да разбере осъществяването на какво нарушение му е вменено, но и най-вече с оглед преценката дали не са изтекли съответните давностни срокове. Според установената съдебна практика погрешното определяне на датата на извършване на нарушението представлява съществено процесуално нарушение, обуславящо на самостоятелно основание отмяната на издаденото наказателно постановление.

Предвид всичко изложено съдът намира, че обжалваното наказателно постановление се явява незаконосъобразно и като такова следва да бъде отменено изцяло.

За изчерпателност следва да се отбележи, че са неоснователни доводите, че срокът за изпълнение на процесното задължение е бил удължен във връзка с въведеното в страната извънредно положение. С разпоредбата на § 4 от Закон за мерките и действията по време на извънредното положение, обявено с решение на Народното събрание от 13 март 2020 г., и за преодоляване на последиците, разпоредба на чл. 228, ал.3 от КТ не е била отменяна, променяна или изменена и е продължила действието си.

Независимо от изхода на делото и направеното от пълномощника на жалбоподателя съответно искане, на дружеството не следва да се присъждат разноски поради липса на доказателства такива да са били направени. В приложения Договор за правна защита е посочено, че страните договарят възнаграждение в размер на 400 лева, присъждането на което се претендира на основание чл.38 от ЗА. В т.1 от ТР №6/2013г. на ОСГТК на ВКС се приема, че **съдебни разноски за адвокатско възнаграждение се присъждат, когато страната е заплатила възнаграждението. В договора следва да е вписан начина на плащане – ако е по банков път, задължително се представят доказателства за това, а ако е в брой, то тогава вписването за направеното плащане в договора за правна помощ е достатъчно и има характера на разписка. Доколкото в случая липсват данни за направено**

плащане, искането за присъждане на разноски от страна на жалбоподателя следва да бъде оставено без уважение. Липсва възможност за присъждане в полза на дружеството на адвокатско възнаграждение по реда на чл. 38 ЗА, т. е. за оказана безплатна правна помощ. Търговските дружества не са сред изчерпателно посочените лица, на които законът признава правото да бъдат представлявани безплатно от адвокат, а именно – лица с право на издръжка, на материално затруднени лица и на роднини, близки или на друг юрист. Макар и в чл. 38, ал. 1, т. 2 ЗА да не е посочено изрично дали визира физически или юридически лица, съдът намира, че нормата се отнася само до физическите лица, които единствено могат да имат правата и да притежават качествата, посочени в цитираната норма. Това становище се споделя и в практиката на съдилищата, като в този смисъл изрично са Определение № 60487 от 21.12.2021 г. на ВКС по ч. т. д. № 2452/2021 г., II т. о., Решение № 41 от 22.05.2019 г. по т. д. № 2538/2018 г. на II т. о. и др.

Водим от горното, съдът

РЕШИ:

О Т М Е Н Я изцяло Наказателно постановление № 03-013035/08.07.2020г. на директора на Дирекция „Инспекция по труда“-Варна, с което на „Тийм пауър Европа“ ЕООД, ЕИК:204603122, на основание чл.416, ал.5, вр. с чл.414, ал.1 от КТ е наложено административно наказание имуществена санкция в размер на 2000,00 лева, като **незаконосъобразно**.

ОСТАВЯ БЕЗ УВАЖЕНИЕ искането на „Тийм пауър Европа“ ЕООД, ЕИК:204603122 за присъждане на адвокатско възнаграждение.

Решението подлежи на касационно обжалване в 14-дневен срок от получаване на съобщението за изготвянето му пред Административен съд – Варна.

След влизане в сила на съдебното решение, АНП да се върне на наказващия орган по компетентност.

Съдия при Районен съд – Варна: _____